

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra MENNESKET OG DIGTEREN

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-idm139805818988192/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

MENNESKET OG DIGTEREN

Jeg maa her fortælle meget lidt med mange Ord,
og I véd, den Kunst er stor.
Dog en øde Kunst for mig! jeg har hadet, hvor jeg foer,
meget lidt med mange Ord.

Men det hænder, at man kender Smærten fra den tunge Jord,
som kan sætte Spor og ikke ender,
og det er saa lidt saa lidt, men er lidt med mange Ord,
tomme Ord, men Smærten brænder.

Floder har vi gennemvædet, Sorg, som aldrig er forbi,
jeg, som altid før har hadet alt forbandet Rimeri,
har ved Rim nu gjort mig fri.

*

Ingen Ven og Fjende gætter, hvad for mig der stod paa Spil,
i det Aar da alle Bælter lagde til.
Ven og Fjende ingen husker det forfærdelige Aar,
ja end ikke hun, jeg mindes, . . . heller ikke hun forstaar,
at det var et Alvorsaar, da vort Liv sank i Forfald,
dette Vinteraar, som drukned under Sneens tætte Fald.

Jeg var paa Landet mellem hvide Grene
jeg var paa Landet nær en Stad men dybt alene.
Og det frøs, saa det knagede helt bagest i min Sjæl,
jeg fornåm mig som et Aadsel, der er ophængt paa en Pæl.
Det tomme Mørke lo for mine Ruder,
en frossen Klamhed laa paa mine Puder.

Om hun havde kendt mit Bosted, hvor jeg bitterlig frøs,
og var kommen afsted, havde revet sig løs,
hun vilde sét mit Mod i den jammerfulde Frost
en Morgenstund korsfæstet paa den nøgne Vinduspost.
Men mit bedste Haab forliste, det var somom min Kiste
med mig selv i lighvid Stolthed, en fældet Ungdomsdrøm,
af syngende Hammerslag blev spigret til med Søm.

*

Var du kommen til min Syngeseng, ja havde du kun vidst,
hvor mit Legem fristed Livet i det uhumsk kolde Aar,
da jeg fik mit Ulivssaar,
du var kommen ganske vist, havde løst det mørke Haar,
og med Haarets varme Mørke du havde tappert skjult
den Sot, der gør os Livet som en Askedynges fult.
Ak med dit mørke Haar var der meget vildt og nøgent,
du barmhjertig vilde skjult,
var du kommen til mit Leje i det uhumsk kolde Aar.

*

Ingen har fortalt dig, Kære,
hvor jeg kæmpede med Døden i min Lykke ved at være,
da min Lykke var forbi og mit Skrin blev spigret i,
da du ikke kom og favnede den Døde,
ikke undte mig et Møde, medens du var ung og fri.

*

Ingen kan forresten gætte, hvor af Lykke jeg var vild,
i det Aar da alle Bælter lagde til.
Det var ikke Holla Hej, Spjæt og Spring paa Alfarvej,
det var ikke Sus og Dus. Jeg var stille som en Mus,
men jeg fejred tavse Fester i mit dødsensstille Hus.
Og det klang af altings Øde, og mit Hjerte havde Møde
med de tusind Ting, som blomstrede og døde.